

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. v právní věci žalobce: **J. Š.**, zastoupený JUDr. Jiřím Vlasákem, advokátem se sídlem Nám. Republiky 2, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2009, č. j. 30 Ca 116/2007 - 68,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2009, č. j. 30 Ca 116/2007 - 68, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 4. 10. 2007, č. j. DSH/11850/07, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Obecního úřadu Druztová jakožto silničního správního úřadu ze dne 24. 7. 2007, č. j. SP/10/351/07, kterým byla žalobci uložena podle § 42 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, v relevantním znění, (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) pořádková pokuta ve výši 50 000 Kč za nesplnění písemné výzvy, kterou mu osoba pověřená výkonem státního dozoru nad místními a veřejně přístupnými účelovými komunikacemi uložila, aby ve lhůtě sedmi dnů od doručení výzvy odstranil oplocení tvořené železnými sloupky a pletivem cca 1,8 m vysokým, jež žalobce umístil podél hranice pozemků parc.č. 576/6 a parc.č. 590, v k. ú. Druztová a jehož zřízením došlo podle správních orgánů k zúžení veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku parc.č. 590 a k omezení průjezdnosti komunikace pro jiná než osobní vozidla. Předmětné oplocení podle silničního správního úřadu tvoří nepovolenou pevnou

překážku, kterou došlo k částečnému uzavření veřejně přístupné účelové komunikace nacházející se na okraji chatové osady u obce Druztová.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Plzni, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí správní orgánů obou stupňů. Žalovanému zejména vytýkal, že se nevypořádal se všemi námitkami, které žalobce uvedl na podporu svého tvrzení, že na pozemcích, jichž je spoluvlastníkem (tj. které spadají do společného jmění žalobce a jeho manželky), žádná pozemní komunikace neexistuje. Podle názoru žalobce tedy neexistuje žádný důvod k omezení jeho vlastnických práv k těmto nemovitostem. Žalobce v této souvislosti poukázal také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 As 20/2003 - 64, www.nssoud.cz, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ČSR ze dne 21. 9. 1932 (Boh. A 10017/32), v němž byl vysloven závěr, že lze pozemek, který je v soukromém vlastnictví, uznat za veřejnou cestu jen tehdy, jsou-li splněny dva předpoklady, a to jednak, že byl věnováním buď výslovným nebo z konkludentních činů vlastníka poznatelným určen k obecnému užívání, a jednak, že slouží toto užívání k trvalému uspokojení nutné komunikační potřeby. Uvedené podmínky nebyly v daném případě podle názoru žalobce splněny.

Rozsudkem ze dne 30. 9. 2009, č. j. 30 Ca 116/2007 - 68, krajský soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku krajský soud poukázal na právní závěry vyslovené v nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, který se týkal podmínek omezení vlastnického práva k pozemku v důsledku existence veřejně přístupné účelové komunikace na tomto pozemku. S poukazem na tento nález krajský soud vycházel z toho, že k jednoznačnému závěru o tom, že se na konkrétním pozemku nachází veřejně přístupná účelová komunikace, musí být prokázáno splnění dvou předpokladů. Za prvé je třeba prokázat, že vlastník pozemku nebo jeho právní předchůdce, k jehož souhlasu je možné přihlížet, souhlasil s omezením svého vlastnického práva obecným užíváním veřejně přístupné účelové komunikace, a za druhé je třeba prokázat, že je v daném případě splněna podmínka komunikační nezbytnosti, tedy že neexistuje jiná alternativa přístupu a přístup zjevně není upraven soukromoprávním institutem, např. věcným břemenem.

Podle krajského soudu správní orgány neuvedly úvahy, které by vedly k závěru, že se na pozemku parc.č. 590 nachází veřejně přístupná účelová komunikace. Správní orgán prvního stupně se ve svém rozhodnutí omezil pouze na konstatování, že se na tomto pozemku nachází pozemní komunikace, jejíž existence je nesporná a jež takto slouží již desítky let. Podle krajského soudu však v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zcela chybí úvahy, kterými se správní orgán řídil při výkladu právních předpisů, když dovodil, že se na pozemku parc. č. 590 veřejně přístupná účelová komunikace nachází. Správní orgán neuvedl ani podklady, o něž své závěry o existenci veřejně přístupné účelové komunikace opřel. Žalovaný tyto vady rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neodstranil a v odůvodnění svého rozhodnutí pouze uvedl, že nelze popírat existenci pozemní komunikace na pozemku parc.č. 590 v k. ú. Druztová a pokud jde o důvody tohoto závěru, plně odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou tak podle krajského soudu odůvodněna

zcela nedostatečně a v důsledku toho nelze ani přezkoumat důvodnost stěžejní žalobní námitky spočívající v tvrzení, že se na „předmětném pozemku“ nenachází veřejně přístupná účelová komunikace.

Krajský soud z tohoto důvodu zrušil rozhodnutí správních orgánů obou stupňů pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Žalovaný (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost, kterou opírá o důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení.

Stěžovatel namítá, že pozemek parc.č. 590 je ve vlastnictví obce Druztová, která se jednoznačně a opakovaně vyjádřila v tom smyslu, že se na tomto pozemku nachází veřejně přístupná účelová komunikace. Obec jako vlastník tohoto pozemku opakovaně deklaruje, že tento pozemek slouží jako veřejně přístupná účelová komunikace. Stěžovatel proto považuje za nezákonný požadavek krajského soudu, aby správní orgány dále prokazovaly existenci pozemní komunikace, tj. prokazovaly nezbytnou komunikační potřebu, souhlas vlastníka s pozemní komunikací a neexistenci soukromoprávního ujednání (věcného břemene). Žalobce v posuzované věci zasáhl do vlastnického práva obce Druztová k pozemku parc.č. 590, ale také do práva obecného užívání pozemní komunikace. Krajský soud posoudil právní otázku zjevně nesprávně, neboť v daném případě není sporu o tom, zda se veřejně přístupná účelová komunikace na pozemku parc.č. 590 nachází, proto nelze ani rozhodnutí správních orgánů považovat za nepřezkoumatelná. Z tohoto důvodu stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti mj. uvedl, že se v posuzované věci jedná o obdobnou situaci jako ve zmiňovaném nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, a proto považuje závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí za správný. V této souvislosti žalobce poukázal také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 6 As 80/2006-105, www.nssoud.cz, kterým Nejvyšší správní soud v obdobné věci rozhodl o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2006, č. j. 5 Ca 35/2004 - 47.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), byla podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení před krajským soudem (§ 102 s. ř. s.) a jedná za něj pověřená osoba s právnickým vzděláním, které je vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v rozsahu vymezeném v § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a shledal kasační stížnost důvodnou.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů pro nedostatek důvodů rozhodnutí

spočívá na nesprávném posouzení právní otázky. Podle stěžovatele krajský soud pochybil, když označil za nepřezkoumatelné závěry správních orgánů o tom, že se na pozemku parc.č. 590 nachází veřejně přístupná účelová komunikace.

Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zjistil, že v posuzované věci není mezi žalobcem a správními orgány sporu o tom, že vlastníkem pozemku parc.č. 590 je obec Druztová. Ze správního spisu vyplývá také to, že pozemek parc.č. 576/6, který přímo sousedí s pozemkem parc.č. 590, je ve společném jmění žalobce a jeho manželky. Dále není v posuzované věci spornou ani skutečnost, že žalobce vybudoval podél hranice mezi pozemky parc.č. 576/6 a parc.č. 590 oplocení tvořené železnými sloupky a pletivem vysokým cca 1,5 m-1,8 m. Jak uvedl správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí, tímto oplocením došlo k zúžení komunikace v místě její zatáčky na cca 2,2 m, což znemožňuje průjezd po komunikaci jiným než osobním vozidlům. Skutečnost, že toto oplocení vybudoval, potvrdil žalobce již ve svém vyjádření ze dne 21. 6. 2007, v němž uvedl, že oplotil část lesního pozemku parc.č. 576/6, jenž má ve vlastnictví spolu s manželkou.

Pokud jde o otázku existence pozemní komunikace na pozemku parc.č. 590, dospěly správní orgány obou stupňů k jednoznačnému závěru, že na tomto pozemku se nachází veřejně přístupná účelová komunikace. Podle správního orgánu prvního stupně je existence této komunikace nesporná, o čemž svědčí mj. i to, že již desítky let slouží jako příjezdová komunikace k jednotlivým chatám v chatové oblasti, pozemek, na kterém se pozemní komunikace nachází, je evidován v katastru nemovitostí se způsobem využití komunikace, v minulosti byla udržována v provozuschopném stavu. Správní orgán prvního stupně dále uvedl, že existenci předmětné komunikace nikdo nepopíral, kromě nynějšího počínání žalobce.

V této souvislosti je však třeba uvést, že žalobce svými námitkami, které uplatnil ve správním řízení a poté také v řízení o žalobě proti rozhodnutí stěžovatele, brojí proti existenci pozemní komunikace na pozemcích, které jsou ve vlastnictví žalobce a jeho manželky, ale v zásadě nezpochybňuje existenci pozemní komunikace na pozemku parc. č. 590 ve vlastnictví obce Druztová. V této souvislosti lze poukázat mj. na odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, v němž žalobce konstatoval, že v napadeném rozhodnutí je nesprávně uvedeno, že popírá existenci komunikace na pozemku parc.č. 590. Ve vztahu k tomuto pozemku žalobce podle svého tvrzení pouze zdůraznil, že je nezbytné vycházet z jeho šířky dle katastru nemovitostí. Na skutečnost, že žalobce existenci předmětné komunikace na pozemku parc.č. 590 nevyvracel, dále poukázal v odůvodnění svého rozhodnutí také stěžovatel (viz str. 5, první odstavec rozhodnutí stěžovatele). Žalobce tuto skutečnost znovu potvrdil i v žalobě, v níž mj. uvedl, že stěžovatel při rozhodování o jeho odvolání pominul *„množství argumentů, které žalobce uvedl na podporu svého názoru o neexistenci komunikace na pozemcích, jejichž je spoluvlastníkem a možná i na pozemcích dalších, např. pozemku p.č. 590, ale tím se žalobce nezabývá. Tvrdí a zároveň konkrétními důkazy prokazuje, že na pozemcích, jejichž je spoluvlastníkem, komunikace nevznikla a vzniknout nemohla (...) a tak jednak neshledává jakýkoliv důvod k omezování svých práv a rovněž ani pravomoc správního orgánu do jeho vlastnických práv zasahovat.“*

Je pravdou, že argumentace žalobce v odvolání ani v žalobě není zcela jednoznačná, neboť zároveň v nich zpochybňuje pravomoc správního orgánu nařídit odstranění překážek na pozemních komunikacích, a uvádí, že není zřejmé, z čeho správní orgán odvozuje existenci jakékoli komunikace, z celkového obsahu těchto podání však plyne, že žalobce takto argumentuje především ve vztahu k pozemkům, které jsou ve vlastnictví žalobce a jeho manželky, tedy k pozemkům parc. č. 574/4 a 574/5, na nichž se podle správních orgánů rovněž nachází veřejně přístupná účelová komunikace tvořící příjezd do dané chatové osady a jež byly rovněž předmětem souvisejících správních, resp. soudních řízení. Zároveň je zřejmé, že žalobce popírá, že by veřejně přístupná účelová komunikace nacházející se na obecním pozemku parc. č. 590 zasahovala rovněž na lesní pozemek parc. č. 576/6, který je ve vlastnictví žalobce a jeho manželky, a že by tedy žalobce mohl jakýmkoli způsobem porušit zákon o pozemních komunikacích tím, že umístil, - dle svého tvrzení výhradně - na pozemku parc. č. 576/6 oplocení; žalobce však nepopírá samotnou existenci veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku parc. č. 590.

Za situace, kdy správní orgány disponovaly dostatečnými podklady, z nichž vyplývá, že pozemek parc.č. 590 ve vlastnictví obce Druztová v posuzovaném období sloužil jako příjezdová komunikace z obce Druztová k jednotlivým nemovitostem v chatové oblasti, tedy ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích sloužil ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi a žalobce sám existenci pozemní komunikace na tomto pozemku nezpochybňoval, nebylo podle názoru Nejvyššího správního soudu třeba, aby správní orgány obstarávaly další podklady za účelem zjištění, zda se na tomto pozemku nachází veřejně přístupná účelová komunikace. Závěr správních orgánů o tom, že pozemek parc.č. 590 v předmětné době sloužil jako příjezdová komunikace z obce Druztová do chatové oblasti má dostatečnou oporu ve správním spisu, mj. v kontrolních zjištěních osoby pověřené výkonem státního dozoru, a je, vzhledem k výše uvedenému, dostatečně odůvodněn. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že při posouzení existence veřejné cesty na pozemku je třeba zohlednit i ústavní garance týkající se omezení vlastnického práva k pozemku institutem obecného užívání pozemní komunikace. Tento závěr ostatně vyplývá i z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. již zmiňované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 As 20/2003-64, a ze dne 26. 6. 2008, č. j. 6 As 80/2006 - 105, oba dostupné na www.nssoud.cz či rozsudek ze dne 30. 9. 2009, č. j. 5 As 27/2009 - 66, publikovaný pod č. 2012/2010 Sb.NSS). V obecné rovině nelze krajskému soudu nic vytknout, pokud v odůvodnění rozsudku poukázal i na judikaturu Ústavního soudu. Nejvyšší správní soud však nemůže aprobovat názor krajského soudu, podle něhož správní orgány v daném případě nedostály své zákonné povinnosti řádně odůvodnit své rozhodnutí, pokud se otázkou splnění těchto požadavků v odůvodnění správních rozhodnutí nezabývaly.

Jak vyplývá ze správního spisu, stavební provedení účelové komunikace nebylo takové, že by bylo v daném případě možné jednoznačně vymezit pozemek a pozemní komunikaci jako dvě samostatné věci ve smyslu občanskoprávním (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2009, č. j. 5 As 62/2008 - 59, www.nssoud.cz). Předmětnou komunikaci je proto nutno považovat za pouhé zpracování povrchu pozemku parc.č. 590, který je ve vlastnictví obce Druztová. S ohledem na tuto

skutečnost je také třeba posuzovat naplnění předpokladů obecného užívání pozemní komunikace, zejména otázku souhlasu s užíváním komunikace veřejností, v prvé řadě ve vztahu k obci Druztová, neboť je to tato obec, jejíž vlastnické právo k pozemku bylo omezeno obecným užíváním této pozemní komunikace. Správní orgán prvního stupně, kterým je v posuzované věci Obecní úřad Druztová, jakož i osoba pověřená výkonem státního dozoru nad místními a veřejně přístupnými účelovými komunikacemi, kterou byla v daném případě místostarostka obce Druztová, přitom zcela jednoznačně konstatovaly, že se na pozemku parc.č. 590 nachází pozemní komunikace. Ve správním spisu lze nalézt dostatek podkladů svědčících pro závěr, že obci jakožto vlastníku daného pozemku byla existence pozemní komunikace na tomto pozemku známa a že s užíváním tohoto pozemku jako veřejně přístupné účelové komunikace v posuzovaném období souhlasila. Vzhledem k tomu, že ani žalobce existenci pozemní komunikace na pozemku parc. č. 590 nezpochybňoval, nebylo povinností správních orgánů, aby se splněním předpokladů pro existenci pozemní komunikace dále detailně zabývaly, např. aby zjišťovaly, zda s obecným užíváním pozemku parc. č. 590 jakožto veřejné cesty souhlasily rovněž předcházející vlastníci daného pozemku, neboť takové skutečnosti by byly zcela irelevantní v situaci, kdy byl dán souhlas stávajícího vlastníka tohoto pozemku.

Správní orgány se vypořádaly v odůvodnění svých rozhodnutí s otázkou existence veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku parc. č. 590 sice stručně, tato stručnost však za daných skutkových okolností nezpůsobuje nepřezkoumatelnost těchto rozhodnutí. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí být zejména seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č.j. 6 A 48/92-23, publikovaný pod č. 27/1994 SJS). Nejvyšší správní soud má s ohledem na shora uvedené skutečnosti za to, že odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, pokud jde o zjištění existence veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku parc.č. 590, ve světle těchto požadavků na obsah odůvodnění rozhodnutí správního orgánu obstojí.

Úvaha krajského soudu týkající se nutnosti zkoumat podrobně splnění ústavněprávních požadavků na omezení vlastnického práva k pozemku obecným užíváním veřejně přístupné účelové komunikace by jistě byla správná, pokud by vlastníkem pozemku parc.č. 590, na němž se tato komunikace nachází, byl žalobce či jiná osoba, která by se obecnému užívání příslušné cesty bránila, tak jako je tomu např. u pozemků parc.č. 574/4 a parc.č. 574/5 ve vlastnictví žalobce a jeho manželky. V takovém případě by jistě bylo namístě vypořádat se v odůvodnění správního rozhodnutí s případnými pochybnostmi o existenci veřejně přístupné účelové komunikace, přičemž by bylo třeba zohlednit i právní závěry vyslovené judikaturou ohledně ústavně souladného výkladu podmínek vzniku obecného užívání komunikací (srov. např. shora citovaný nález Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 As 20/2003 - 64, www.nssoud.cz, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 5 As 27/2009 - 66, publikovaný pod č. 2012/2010 Sb.NSS). Tuto judikaturu bude jistě třeba vzít v úvahu i při posouzení vlastních žalobních námitek uplatněných žalobcem v této věci, jejichž jádro spočívá v tom,

že podle názoru žalobce pozemní komunikace, jež se nachází na pozemku parc. č. 590, nemůže přesahovat na pozemek parc. č. 576/6, neboť žalobce ani jeho právní předchůdci, k jejichž souhlasu je možné přihlížet, souhlas s obecným užíváním pozemku parc. č. 576/6 neudělili, a žalobce má tudíž za to, že nemohl nijak zasáhnout do obecného užívání veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku parc. č. 590, pokud skutečně vybudoval, jak tvrdí, oplocení výhradně na pozemku parc. č. 576/6. Těmito otázkami se však krajský soud prozatím vůbec nezabýval.

Nemůže obstát ani poukaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 6 As 80/2006 - 105. Je pravdou, že Nejvyšší správní soud v této věci zrušil rozsudek Městského soudu v Praze, neboť dospěl k závěru, že rozhodnutí správních orgánů byla nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, když se nezabývala námitkami žalobce, jenž tvrdil, že nedal souhlas k obecnému užívání komunikace a že existuje i alternativní přístup do chatové oblasti. V uvedené věci však správní soudy posuzovaly rozhodnutí správních orgánů o uložení povinnosti žalobci odstranit pevné překážky umístěné bez povolení nejen na pozemku parc.č. 590, ale i na pozemcích parc.č. 574/4 a parc.č. 574/5. V daném případě bylo tedy nezbytné posoudit existenci veřejně přístupné účelové komunikace i na pozemcích parc.č. 574/4 a parc.č. 574/5, které jsou na rozdíl od pozemku parc.č. 590 ve vlastnictví žalobce a jeho manželky. V nyní posuzované věci se však jednalo pouze o pozemní komunikaci na pozemku ve vlastnictví obce Druztová a nebylo tedy možné pouze bez dalšího převzít argumentaci, kterou Nejvyšší správní soud použil v rozsudku ze dne 26. 6. 2008, č. j. 6 As 80/2006 - 105.

Nejvyšší správní soud shledal ze shora uvedených důvodů kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek Krajského soudu v Plzni zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude Krajský soud v Plzni vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Plzni v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 14. ledna 2011

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu